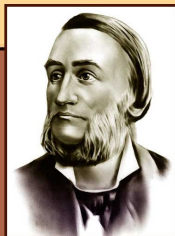

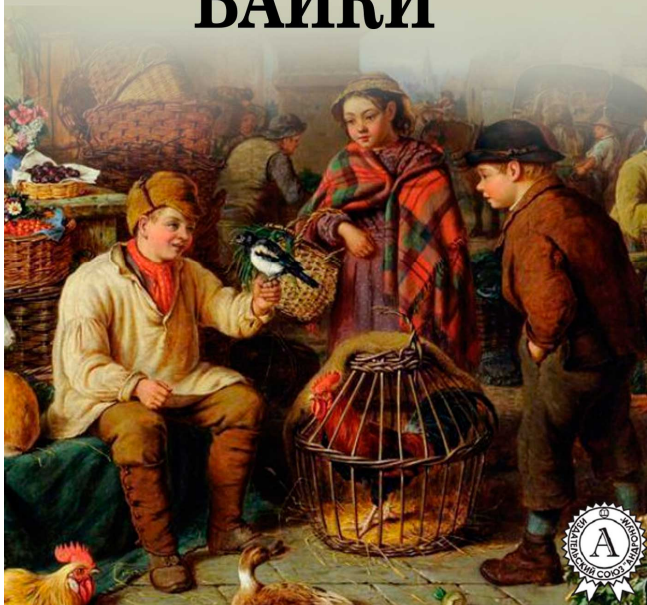

ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Леонід Глібов

БАЙКИ

Леонід Глібов

БАЙКИ

Анотація

Байки Леоніда Глібова в цілому та розміщені у цій добірці — «Цуцик», «Щука», «Вовк та Ягня», «Мальований Стопн», «Муха і Бджола», «Жаба й Віл», «Зозуля й Півень» — зокрема, сповнені афористичності й глибокої мудрості. «На світі вже давно ведеться, що нижчий перед вищим гнеться», «Рука, як кажуть, руку миє», «І Щуку кинули — у річку» — мораль у кожній байці звучить проникливо, а головні герої є уособленням розуму чи нерозважливості, кмітливості чи наївності, а традиційні вічні теми — соціальна несправедливість, працьовитість і ледарство, правда і обман, добро і зло — центральними у творах Л. Глібова.

Цуцик

Раз на вікні, у панському будинку,
Патлатий Цуцик спочивав;
То ляже на бочок, то догори на спинку
Або на лапки морду клав.
Якраз проти вікна, звичайно під барканом,
Дворовий пес Бровко лежав
І думав: «Бач, яким він паном,
Ледачий Цуцик, став».
— Здоров був, Цуцику! Знічев'я спочиваєш? —
Прийшовши під вікно. Бровко озвався.
— Се ти, Бровко?... Чого-бо так гукаєш? —
Промовив той. — Аж я злякався...
Ну, як же ти там поживаєш?
— Нащо питать! Либонь, не знаєш
Собачого життя мого? —
Сказав Бровко. — Далеко до твого...
Живу собі, бо треба жити;
Двір стережу і день і ніч;
Всього доводиться терпіти,
Не так, як ти, панич;
Та ще к тому і їжа препогана,
Хлиснеш помий, коли дадуть,
А як невлад загавкаєш на пана,
То ще й під боки натовчуть.
— Жаль! — каже Цуцик. — Що ж робити!
Буває всяк, —

Обуха батогом не перебити;
А от мені — хоч і довіку б так...
Живу у горницях, на килимах качаюсь,
Жартуючи на сміх;
Частенько з панночками граюсь
І лащуся до них;
І м'яко спать мені, і ласо можна їсти,
І бігаю не в бур'янах,
Сухенькі лапки, хвостик чистий,
Не так, як твій, у реп'яхах...
— Ет, реп'ярами дорікаєш! —
Сказав Бровко. — А пам'ятаєш,
Як у пекарні був щеням?
Чи так жилося там?
Замурзаний під лавкою тинявся... —
Веселий Цуцик засміявся
І каже: — То колись було,
Та загуло...
Дивись тепер, а не рівняй малого! —
І він спесиво глянув на Бровка.
— Як бачу, ти не робиш там нічого, —
Сказав Бровко, — за що ж се честь така?
— Дурний Бровко! Не розумієш, —
Звиняй, що так кажу, —
Я те роблю, чого ти не зумієш:
На задніх лапках я по-вченому служу. —
«Щоб ти сказивсь!» — Бровко собі шепоче,
А вимовити не посмів,